SENTINELA

ANUL IV, Nr. 43
24 Octomvrie 1943

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62.

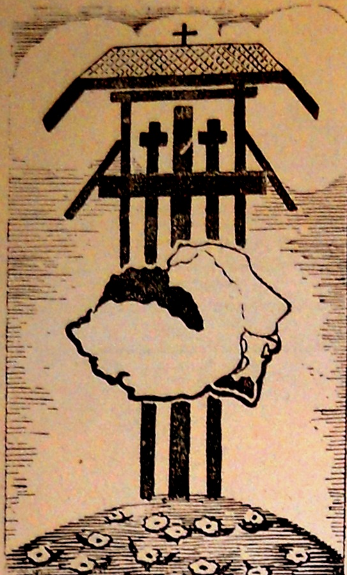
ÎN RĂSĂRIT SBURĂTORII ROMANI IŞI CONTINUĂ ÎNDRĂSNEŢELE MISIUNI

Aviaţia română zi şi noapte aduce contribuţia sa hotărîtoare în grelele lupte din răsărit, alături de camarazii germani. Ultimele comunicate de pe front ne arată că aripile româneşti au avut din nou importante succese. Stăpânind minunat nouile tipuri de avioane de asalt, sburătorii noştri sprijină în mod activ contra-atacurile date de trupele germane, semănând moarte şi groază în rândurile bolşevicilor. Cerul mohorît al Rusiei este străbătut în continuă de fraţii noştri cutezători, iar Stukas-urile în mâna lor deschid drum vijelios în tabăra duşmană, nimicind în faşă atacurile plănuite şi orice concentrări de trupe.

Misiunile sburătorilor români sunt îndeplinite întotdeauna cu îndrăsneală şi succes, spre admiraţia camarazilor aliaţi; iar obiectivele sunt lovite în plin, măcinând tăvălugul bolşevic.

Sufletul eroic al luptătorilor români dovedeşte astfel increderea nestrămutată în victoria finală şi în realizarea sfintelor drepturi strămoşeşti.

„SENTINELA"

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.

2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.

3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.

4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.

5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

VITEJII

Ii întâlneşti pe străzi, pe şosele, prin trenuri, prin sate, prin oraşe, pretutindeni.

Ii cunoşti după chipul cum ţin capul peste privirile celorlalţi, după felul cum calcă, după convorbirea lor înflăcărată, după semnele vitejiei rămase pe trup, după decoraţiile ce le împodobesc pieptul.

Odată am avut ocazia să aud stând de vorbă un preot căpitan cu un soldat, căruia îi strălucea pe piept „Virtutea Militară":

— „Unde ai căpătat-o?

— „Până unde ai mers?

— „Din ce unitate faci parte?

— „Unde ai luat pare la lupte?

— „Ce isprăvi ai făcut?", etc.

Aşa îşi vorbesc vitejii.

Aşa se întâlnesc şi se cunosc acei ce ne apără vieaţa şi avutul. Pentru ei, toată lumea trebue să aibă tot respectul. Lor li se cuvin locul de cinste oriunde, căci ei merită toată lauda.

Pe aceştia, Ţara şi Mareşalul i-a aşezat în loc de frunte.

Lor, familiilor lor şi acelora ce au rămas să străjuiască cu trupul în ţărâna Patriei, se cuvine recunoştinţa tuturor.

ÎNAMICUL E VICLEAN

TU ÎNSĂ ÎL CUNOŞTI - NU TE ATINGE DE OBIECTELE GĂSITE ÎN DRUM

Victoriile sburătorilor

Aviaţia română nu osteneşte în a aduce contribuţii decisive în grelele lupte din Răsărit.

Văzduhul neclar şi tulburător, ca o nesfârşită pustă răsturnată peste cer, a fost străbătut victorios de aviaţia noastră de asalt şi vânătoare Aerul Rusiei a fost sfâşiat din nou cu măiestrie şi curaj în misiuni dese şi grele, escortând bombardiere sau deschizându-le vijelios drumul, pentru a risipi şi măcina concentrările de trupe din apropierea liniei de luptă. Aspre lovituri a dat şi aviaţia de asalt (noua armă pe front), pe care sburătorii noştri o stăpânesc minunat. Totul se petrece întrun vârtej uluitor, cu o prezenţă de spirit uimitoare. Cu tunuri şi mitraliere de bord seamănă panică, orbesc şi desorientează ţelul de luptă al inamicului, pornit în avalanşe. Deşi condiţiunile de atac sunt grele, aviatorii noştri, încrezători şi falnici prin aerul acesta mai nemilos şi el decât altundeva, se aruncă peste concentrările de trupe inamice.

In sarcina aviaţiei de vânătoare rămâne supravegherea coastei şi convoaielor de vase. In sboruri anevoioase şi pline de primejdii, aviatorii români smulg supremaţia aerului în sectoarele ordonate, neistovind în nădejde, stimulaţi de Ţara care, privind spre cer, aşteaptă, ca pe o deslegare, frumoasele şi întăritoarele veşti ce ne vin dela ei.

Conducătorul Statului, Mareşalul Ion Antonescu, prin Odrinul de Zi Nr. 49, a adus omagiul şi admiraţia ţării Corpului Aerian de sub comanda generalului aviator Gheorghiu Ermil, pentru înaltul eroism al sburătorilor acestei mari unităţi, ce a totalizat 4.753 ieşiri-avion în misiune la inamic, aruncând 1.433.540 kg bombe, susţinând 204 lupte aeriene, obţinând 126 victorii aeriene sigur şi 26 probabile, numai cu 9 avioane pierderi proprii la inamic. Sunt victorii care ar străluci şi pe fruntea celor mai buni soldaţi ai aerului din lume. Ne-o dovedesc pe deplin comunicatele Inaltului Comandament German.

Şi nici trei decenii nu au trecut dela începuturile îndrăsneţe ale aviatiei, când invenţia lui Aurel Vlaicu uimeşte prin armonioasa lui pasăre, care se răsvrăteşte atât de elegant împotriva apăsării aerului. Aurel Vlaicu se prăbuşeşte cu maşina sa, ciudată, cu sufletul prins în dorul de a trece Carpaţii. Aviatorii noştri în Răsărit se duc mânaţi de această primă jertfă românească a unui inventator român, pe vremea când Blériot abia trecuse Canalul Mânecii.

Aviaţia română, într'o atât de scurtă perioadă, repurtează victorii mari, în văzduhul încărcat de mânie al Uniunii Sovietice şi peste grosul trupelor inamice care încearcă să se rostogolească ca un tăvălug înspre Apus.

Ultimele comunicate sunt strălucite decoraţii ale Europei pentru aviaţia noastră tânără, dar plină de suflet eroic.

S.

NETEMEINICIA SVONURILOR

1. Svonurile propagandei inamice caută să otrăvească sufletele prin minciuni şi să răspândească descurajarea; iar cei care le ascultă, se pun în slujba inamicului, trădându-şi proprii fraţi.

Iată un mare adevăr. Duşmanii ţării noastre folosesc minciuna ca pe cea mai puternică armă împotriva noastră.

Puterile cele mari şi de nebiruit vin dela suflet. Dar când sufletul este descumpănit de îndoială, de necredinţă, de desnădejdea pe care le stârnesc svonurile mincinoase, atunci puterile sufleteşti scad şi trupul oboseşte.

Vrând sau nevrând, ascultătorul svonurilor de tot felul îşi slăbeşte toate puterile şi se pune în slujba inamicului pe care îl ajută în atingerea scopurilor lui, care au o singură ţintă: nimicirea noastră.

2. Lipsurile ce îndurăm sunt mici şi nu se pot compara cu acelea pe care le îndură alte neamuri. Desigur, înclinarea unora de a da crezare svonurilor vine din faptul că şi-au pierdut puterea de răbdare în nelipsitele suferinţe pe care le aduce întotdeauna vremea de războiu. Noi am vrea războiu fără nici o suferinţă. Asta nu se poate. Orice războiu este însoţit de suferinţe mai mici sau mai mari. Trebue să recunoaştem însă că suferinţele noastre sunt mult mai mici decât al altor neamuri angajate în războiu. Când ostaşii noştri de pe front luptă cu credinţă în victorie, de ce, oare, noi cei de-acasă, să ne lăsăm biruiţi de micile suferinţe, care sunt nimic faţă de ale ostaşilor de pe front?

3. Isbânda noastră este alături de marele popor german şi nu alături de alte popoare pe care le arată duşmanul.

Văzduhul este plin de svonuri, unele mai năstruşnice decât altele. Toate vor să ne clatine prietenia de arme cu Germania, pentru ca să ne-arunce în haosul nesiguranţelor. Noi însă rămânem credincioşi statornici aliaţilor noştri prin care vom câştiga biruinţa finală. Şi aliatul nostru principal este Germania, cu ajutorul căruia ne-am întregit hotarele la Răsărit şi cu al cărei ajutor ne vom întregi toate hotarele. Cine cugetă altfel, greşeşte de moarte. E un trădător nu numai de prieteni, ci şi de ţară. Adevărata prietenie rămâne statornică şi în vremuri grele ca şi în vremuri bune. De sigur, duşmanul vrea să ne clatine credinţa cu svonuri de tot felul, mai ales de când frontul de răsărit duce un războiu defensiv.

Toate sunt încercări zadarnice. Germania ştie ce vrea în defensivă. Curând vor fi spulberate toate svonurile propagandei inamice. De aceea, noi stăm alături de Germania cu desărvârşită încredere în victoria finală.

4. Cel mai mare păcat al unui creştin este de crede minciunile duşmanului, dându-le astfel ajutor să ne distrugă naţia şi credinţa în Dumnezeu.

Prin faptul că suntem creştini ca religie, şi Români ca neam, noi suntem nu numai ostaşi ai Ţării, ci şi ostaşi ai lui Hristos.

Ca ostaşi ai ţării, luptăm cu arme, materiale şi sufleteşti, iar ca ostaşi ai lui Hristos, luptăm cu armele spirituale ale credinţei creştine.

Creştinii adevăraţi au puteri nebănuite. Şi Românii s'au dovedit pe câmpul de luptă că sunt adevăraţi creştini gata să moară pentru ţară şi neam. De aci şi propaganda înteţită a duşmanilor noştri prin tot felul de svonuri.

Noi luptăm înainte, pentrucă noi credem. Şi credem, pentrucă e dreaptă cauza pentru care luptăm. Şi în lupta noastră dreaptă, avem alături nu numai cea mai mare putere militară, Germania, ci şi nevăzuta, dar simţita putere a lui Dumnezeu, pentru cauza Căruia luptăm. De aceea vom şi birui.

M. S. D.

Ca o grădină frumoasă

Mult trebue să se trudească omul pentru a avea o grădină frumoasă! Numai cu sudori şi cu grije zilnice poţi avea roade bune şi îmbelşugate.

Dar câtă bucurie în suflet nu are omul când vede că grădina sa par'că râde, că pomii îşi lasă crengile în jos de greutatea fructelor gustoase, că legumele dau recoltă din belşug!

Celui leneş îi face plăcere şederea. Dar grădina lui nu poate să-i dea decât bălării. Lipsa, sărăcia şi răbdarea sunt roadele pe care le culege el.

Ce vom face dar?

Vom munci cu sudori, sau vom şedea în lenevire?

Intocmai ca o grădină este şi sufletul nostru.

Vrem să fim împodobiţi cu virtuţi frumoase? Trebue să ne străduim a ne deprinde mereu numai spre bine: limba să ne-o oprim de a batjocori numele lui Dumnezeu şi să o înfrânăm dela ocări şi certuri cu camarazii; să ne oprim mâna dela furtişag şi picioarele de a porni spre făptuiri rele; stomacul să-l înfrânăm dela băuturi ameţitoare; urechile să le astupăm de ascultarea bârfelilor!

Dimpotrivă, să ne străduim numai spre bine: limba, pentru cuvinte de bun sfat; mâna, spre a o întinde spre ajutorul aproapelui; picioarele, pentru a alerga în sprijinul camaradului; urechile, spre a asculta cu luare aminte învăţăturile şi sfaturile ce ni le dau ofiţerii şi cei puşi să ne îndrumeze.

Dacă lăsăm în voia soartei viaţa noastră, relele deprinderi vor năpădi sufletul nostru, întocmai ca buruenile şi spinii ce cresc în grădina omului nepăsător.

Tu, soldat român, ce vrei să recoltezi?

Fructe gustoase, sau spini?

Virtuţi înalte, sau vicii desgustătoare?

Nu vrei ca viaţa ta să fie întocmai ca o grădină frumoasă?

Preot maior **ILIE DELEANU**

ODATA

Din Meseş, Crasna curge spre Carei;
Opritu-n'am odată lângă ei
Şi ulmii luncii fostu-mi-au tovarăşi;
— Odată m'oi întoarce acolo iarăşi.

Stă Sighetul pe malul Tisei mut,
Odată şi pe-acolo am trecut.
Un an e de-atunci, ori o mie?
— Fântână lină, plaiu de neam întâie.

Lăpuşul ţundra negurii şi-a pus,
Că lui i-e dat să meargă tot în sus,
Ca nourul din drum se pune 'n poară;
— Răsai din vremi, bălaie primăvară.

Durerea curge'n râuri, sună lin,
E plângere pe lume şi suspin
Şi Someşul bătrânul cată'n zare,
Dar munţii Ţebei tac cu încruntare.

EMIL GIURGIUCA

O convorbire cu PRIMUL MINISTRU AL ROMÂNIEI

Ziarul turc „Tasviri Efkar" din 15 Octomvrie publică declaraţiunile făcute de d-l prof. Mihai Antonescu, trimisului ziarului, d-l Celaleddin Eziné.

D-l Eziné, după ce face tabloul d-lui prof. Mihai Antonescu, înfăţişează declaraţiunile făcute de preşedintele de consiliu român:

Primul-ministru mi-a spus:

— „Am examinat întrebările dv., d-le Eziné, însă modul de a interoga şi de a da răspunsuri la atâtea chestiuni ar strica unităţii vioiciunii întrevederii. De aceia voiu răspunde la toate întrebările dintr'odată".

După aceasta primul-ministru român — continuă ziaristul turc — a început să vorbească, exprimând cu limpezime ideile sale. Mă aflam fără îndoială în faţa unuia din oamenii cei mai mari ai vremii noastre.

— „Inainte de toate să vorbim despre raporturile româno-germane, — dacă nu mă înşel, prima întrebare era aceasta, nu e aşa, d-le Eziné?

România se afla, în anul 1940, la răspântia de destine europene singură, părăsită şi neînţeleasă. România este o ţară care a adus servicii istoriei. Şi atunci, ca şi azi, nu avea niciun alt gând, decât acela de a-şi asigura cu onoare unitatea şi viitorul său naţional

Totuşi România a fost în 1940 jertfa uneia din cele mai mari greşeli pe care le va înregistra istoria. Fără nicio provocare din partea noastră, Rusia Sovietică a invadat Basarabia, Bucovina şi o parte din Moldova.

Agresiunea dela răsărit a dus şi la prăbuşirea atlor graniţe.

In aceste ceasuri, când Mareşalul Antonescu a luat soarta naţiunei române în mâinile sale, nu puteam sta neputincioşi în faţa pericolului prăbuşirii generale.

Iar în 1941, când armata germană a trecut la acţiune împotriva Rusiei, armata română — cea mai mare chezăşie a noastră, în faţa celor care ne ameninţau — s'a asociat prin ordinul Mareşalului Antonescu armatei germane.

In felul acesta am intrat în luptă, pentru a ne asigura dreptul la existenţă şi pentru ca să împiedecăm în acelaşi timp ca valurile invaziei să treacă peste trupul nostru sdrobit în spre Strâmtori şi Adriatica. Acest val ar fi năruit şi statele vecine, distrugându-le libertatea şi drepturile.

In felul acesta ne-am salvat independenţa naţională şi tot prin această acţiune am adus servicii Balcanilor, Europei Sud-Estice, precum şi Europei întregi, care se sprijină pe acest Sud-Est, ca şi echilibrul luptei însăşi".

Asupra raporturilor româno-maghiare, primul-ministru mi-a spus:

— „D-le Eziné, mi se pare că a doua întrebare privea raporturile româno-maghiare".

Inainte de a da răspuns direct la această întrebare, primul-ministru se pare că a trecut printr'un moment de ezitare: apoi dintr'odată, înfrângându-se, a spus:

— *„A vorbi despre raporturile româno-maghiare însemnează să evoci problema Transilvaniei.*

Secolul nostru este secolul maşinismului industrial şi al laşităţilor individuale. Deplâng laşităţile. De aceia vorbesc deschis.

„Vi s'a vorbit, aşa cum aţi declarat-o, de eforturile depuse pentru îmbunătăţirea raporturilor Ungaro-Române, dar aceste raporturi au fost tăiate de istorie".

Am întrerupt pe primul-ministru, întrebându-l:

— Tema desacordului este numai istorică?

Primul-ministru mi-a răspuns:

— „Nu, d-le Eziné, dar, pentru mine istoria este sinteza vieţii. Istoria este sângele însuşi şi biologia popoarelor.

Veţi înţelege atunci ce ne separă...

Vi s'a vorbit pe când eraţi în capitala vecină de eforturile depuse pentru îmbunătăţirea raporturilor cu România şi de piedicile întâmpinate. Nu mă îndoiesc de sinceritatea cuvintelor care v'au fost rostite; cu un profund respect pentru tradiţia sincerităţii.

In împrejurările de azi, foarte grave, voind să nu sacrificăm principalul pentru accesoriu, am făcut şi eu eforturi în marginile demnităţii. M'am isbit însă de greutăţi neînlăturabile:

1.500.000 Români au fost lăsaţi în Transilvania de Nord şi au fost supuşi unui regim de intoleranţă care ar face nedemn pe acela care n'ar şti să respecte această suferinţă.

Sute de mii de Români au fost isgoniţi, tineri Români premilitari au fost puşi la jug în unele părţi ca în evul mediu. Copii de 7 ani au fost goniţi de părinţii lor, ca să nu moară înfometaţi.

Nu este suficient să doreşti îmbunătăţirea raporturilor: trebuesc servite legile de civilizaţie.

Veţi înţelege atunci de ce această problemă atinge rădăcinile însăşi ale vieţii naţionale.

De sigur, în faţa marilor primejdii care ameninţă civilizaţia, vieaţa naţională însăşi şi poruncile existenţei noastre ne impun stăpânire şi înţelepciune; stăpânirea şi înţelepciunea dorim să să se infiltreze şi în raporturile cu vecinii noştri.

Am făcut tot ce am putut face în acest sens...

Să trecem la ultima întrebare, d-le Eziné, raporturile turco-române. Iată o problemă de suflet. Rareori s'a văzut în istorie două naţiuni ca să fie legate politiceşte prin aceleaşi elemente, ca România şi Turcia.

Politica externă a unei ţări nu aparţine domeniului psihologiei, ci este o expresie a istoriei.

Şi ceea ce ne leagă de Turcia, sunt permanenţele istorice. Suntem uniţi printr'o identitate absolută de interese în Balcani şi în Marea Neagră; şi ceea ce ne uneşte şi mai mult, este paralelismul destinelor istorice şi al misiunii noastre în civilizaţia: Turcia stăpână pe Strâmtori, România stăbână pe gurile Dunării.

Destinele noastre sunt legate.

Nu uitaţi că marele Ataturk a spus: *„România este o tranşee a Turciei"*.

Preşedintele de Consiliu român mi-a mărturisit apoi admiraţia sa pentru marele preşedinte Ismet Inonu al Turciei, care este o pildă de înţelepciune clasică şi de stăpânire demnă în aceste împrejurări turburi şi de slăbiciune omenească.

Pentru d-l Saracioglu, eminentul bărbat de stat turc, precum şi pentru ministrul afacerilor străine Menemencioglu, faţă de care poartă o cordială consideraţiune, toţi sunt mari europeni — a spus d-sa.

Primul-ministru al României, excelenţa sa Antonescu, şi-a terminat declaraţiile.

Insă ochii săi scânteetori, aţintiţi asupra mea, vorbesc încă.

In clipa în care am intrat în biroul său, am văzut un om de statură mică; când m'am despărţit de d-sa, strângeam mâna unui om mare.

Piloţii unei escadrile româneşti de vânătoare întorşi din misiune

COTA DOLGAJA

Văzduhul prinsese să freamăte de explozia puzderiei de proectile de brandt-uri, mitraliera, artilerie de câmp şi grea, anticar, antiaeriană şi avioane de asalt.

Focul inamic se concentrase asupra cotei Dolgaja, stăpânită de trupele noastre In orice parte ai fi îndrăsnit să priveşti nu vedeai decât nori groşi de fum amestecaţi cu ţărâna solului. Cerul se transformase într'o pânză de cinematograf, pe care se proecta jocul şi vuietele proiectilelor.

Zorile începuseră să-şi desvelească vălul argintiu al dimineţii. La orizont, suliţi aprinse de lumină pictau răsăritul îndepărtat al cerului.

Ascunşi în şanţurile de tragere, compania I-a de cercetare dintr'un batalion V. M. sta cu dârzenie pe poziţie. Ruşii se pregăteau de atac.

La postul de comandă al batalionului telefonul suna diperat. Se cerea ploton pentru întărire; comandantul batalionului trimite de urgenţă plotonul 3, însoţit de un ploton german

Cota Dolgaja era punctul nevralgic al luptei. Bolşevicii intenţionau ocuparea acestei cote cu orice sacrificiu. Cele două plotoane trimise pentru întărire au executat o splendidă manevră în stânga poziţiei, căzând în flancul drept al bolşevicilor. Se deschide un foc puternic, astfel că bolsevicii suprinşi din toate părţile de focul trupelor noastre, încep să se retragă Automat cele două plotoane împreună cu compania de cercetare pornesc la contra-atac urmărind pe bolşevici mult înapoia cotei Dolgaja, punând astfel stăpânire pe poziţia întărită cu cazemate a bolşevicilor.

Pentru un moment inamicul încetează să mai tragă.

Grupa sergentului Bălan Victor primeşte ordin să formeze siguranţa îndepărtată a poziţiei Răspândită în trăgători cercetează foarte atent terenul părăsit de inamic. Fiecare cazemată este supraveghiată cu mare grijă. Inaintarea se face mai mult pe brânci. Distanţa până la poziţie este atinsă. Se fixează amplasamentul puştei mitraliere şi intervalele grenadierilor. Lucrul se porneşte îndată.

Toti sunt în amplasament. Abia apucaseră să se odihnească câteva clipe după atâta sbucium şi un foc blestemat de mitraliere, brandt-uri şi anticar începe să plouă asupra lor.

Proiectilele de brandt se sprăgeau mai mult în raza amplasamentului puştii mitraliere Un anticar reperase cu atâta precizie amplasamentul, că nu a trebuit să treacă mai mult de zece minute şi primul care cade rănit este sergentul Bălan comandantul grupei. Puţin mai târziu este scos din luptă şi caporalul Bălănescu Alexandru, restul de grenadieri trag automat cu toată furia spre poziţia inamică. Puşca mitralieră improviza vecernia apusului. Incărcătură după încărcătură ea trăznea orice încercare de pornire la contra-atac a inamicului.

Zadarnică le-a fost truda. Bravii noştri ostaşi au rezistat până în apusul soarelui, numai cinci la număr reuşind astfel să menţină poziţia ocupată.

MIRON IONESCU PANTELIMON

ARMATA

E straja ce la graniţă veghează,
Cu dârză şi ne'nvinsă energie,
E pavăza ce stă de veacuri trează
Să'ntâmpine furtuni de grea urgie.

E scutul ce de secole păzeşte
Pământul şi credinţa strămoşească,
E braţul oţelit ce ocroteşte
Nepieritoarea ţară românească.

E falnica putere cu menirea
Să birue prin drepturi şi dreptate
Şi Patriei păstrându-i nemurirea,
Mai strâns s'o lege de eternitate.

E forţa care pe vrăjmaşi striveşte,
Zdrobindu-le noianele mâniei,
E trainicul suport ce sprijineşte
Şi'nalţă veşnicia României.

Plot. adm. THEODOR D. CARAMAN

Prima plăcere după întoarcerea din misiune: țigara

ATACUL DELA SCHKOLNY

In cursul celei de a cincia mare bătălie din Cuban, în sectorul Moldovanskaia, bolșevicii au dat atacuri repetate cu forțe mult superioare, pentru a putea străpunge liniile noastre de apărare.

Unul din aceste atacuri s'a dat la începutul lunei August 1943 în jurul localității Schkolny, început printr'un violent bombardament de artilerie și brandt-uri.

Dinspre Krimskaia vin valuri de aviație, care se îndreaptă spre micul sat și încep să-i dea ocol ca ulii și apoi îl rănesc serios, prin bombele care cad ca ploaia. Cele câteva zeci de case sunt năruite. La fiecare explozie, tone de bulgări sunt smulse din adâncul pământului și aruncate peste șanțurile trăgătorilor.

Dela un timp curg și proiectile fumigene și incendiare. Satul e învăluit într'o perdea de fum și ceață artificială. Dogoarea focului străbate până în tranșeele noastre care încing satul. Apoi, 12 tancuri grele apar dealungul șoselei Krimskaia-Moldovanskaia.

Tunurile anticar și artileria noastră incendiază parte din ele. Unul este lovit în șenilă și răsturnat,. Sub protecția perdelei de fum și a ceței artificială, bolșevicii se apropie, în formațiuni subțiri, către satul Schkolny. Artileria noastră răspunde printr'un potop năpraznic de proiectile, pentru a le opri înaintarea.

In sectorul batalionului vijelia proiectilelor devine înspăimântătoare; cam două companii sunt dirijate înspre vârful unității noastre celei mai înaintate. Alte două companii inamice se îndreaptă spre sectorul vecin german. Dorobanții, puțini dar dârji, așteaptă înfipți în tranșee, înfrățiți câte doi la o pușcă mitralieră.

Bolșevicii se apropie la 400 de metri de poziție. Mitralierele noastre deschid foc viu, în sectoare și foc încrucișat, trasând o pânză de gloanțe, care rărește numărul atacatorilor văzând cu ochii.

Din spatele lor răsar valuri de bolșevici care îngroașă rândurile. Mitralierele noastre pârâie pe toată linia. Cu toate acestea, cele câteva valuri succesive de bolșevici ajung până la 300 metri, apoi la 200 metri. Se văd dincolo de rafale grămezi de hoituri, trunchiuri de carne sângerează, retezate de focurile mitralierelor.

Cei rămași nu mai pot înainta. S'au făcut ciorchini în jurul gropilor de obuze. In acel timp apare un avion inamic și lasă o coadă de fum ca o enormă cometă. Intre cele două linii nu se mai vede nimic. Sub protecția fumului, bolșevicii masează încă un val de circa două batalioane și împing către rețele.

Parte din ei taie gardul de sârmă, făcând un culoar de înaintare spre tranșee. Tot focul mitralierelor este concentrat într'acolo In câteva minute se făcu un pod de cadavre în fața rețelelor. Cei câțiva care apucaseră să pătrundă către transcu sunt făcuți țăndări de miile de schije de fier ale grenadelor.

Restul de bolșevici care rămăseseră dincolo de rețele fug înapoi îngroziți. Focul mitralierelor noastre îi încadrează. Brandt-urile îi distrug și pe acei care mai căutau scăpare prin gropile obuzelor.

Valurile atacatoare din sectorul vecin german au aceeași soartă. Toată valea se umplu de cadavre și de fugari. Cele șase tancuri care mai rămăseseră sunt răvășite și ele acum peste tot câmpul. Unul mai încearcă să-și facă loc printre rândurile de fugari, dar focurile tunurilor anti-car îl urmărește deaproape. Vârful dealului se aprinse în vâlvătăi de flăcări.

Se făcuse ziuă deabinelea. Satul este un morman de ruine și câmpul din fața un imens cimitir.

Atacul dela Schkolny, bolșevicii nu-l vor uita niciodată, iar bravura regimentului de dorobanți ialomițeni s'a înscris adânc în lespedea viitorului.

Serg. t. r. GREGORIAN MIRCEA

Cântec ostășesc

Cu pieptul sus, prin v'fore și foc,
Urzim altare pentru veșnicie,
Și nu vom sta cu iureșul în loc,
Decât atunci când vom vedea că 'nvie,
Adevăratul cântec românesc,
Adevăratul cântec strămoșesc.

Din înălțimi vom coborî pe vă',
Pe unde astăzi plâng drumeți și cară,
Și unde bobul scuturat din clăi,
Nu-i pentru cel ce seamănă și ară...
Lângă hotarul unde astăzi trec,
Atâtea doruri, gândul de-l petrec.

Nu vom închide pleoapele cărunte,
De-atâta nedreptate seculară,
Ch'ar de vom mai întârzia o vară,
Prin pustele cu casele mărunte,
Ducând mai departe, peste zare,
Chemarea sfânt-a vech'lor hotare.

CONST. SALCIA

Vieața în Crimeea

La începutul războiului din răsărit, ostașii români au pornit la luptă, coborînd vitejește de pe versantul răsăritean al Carpaților, au trecut în marș Nordul Bucovinei, au străbătut, luptând, Basarabia, trecând victorioși Nistrul și Bugul.

Umăr la umăr cu camarazii germani, au urmărit pe dușman până la Nipru,— lăsând în urma lor peste 1.000 km. și aici, după alte lupte, intră în acțiune în Crimeea, unde câștigă o glorie nepieritoare, luând parte la asediul și cucerirea fortăreții Sevastopolului.

In același timp, alte contingente stăteau de pază pe coasta de Sud a Crimeei și zădărnceau orice încercare de debarcare a Sovietelor, distrugând bandele de partizani, care își duceau acțiunea lor nefastă din pădurile de neumblat ale munților Iaila.

Pe vârfurile stâncoase ale munților Iaila stăruie încă zăpada. In văzduh răspândește însă mireasma .viorelelor. Infloresc ghioceii, răsare din iarbă și mușchi, nenumărat, galbenul șofran.

Albinele bâzâie în căutarea hranei lor.

Florile copacilor și ai butucilor de vie cresc zi de zi. In curând va fi peste întreaga zare o mare de flori.

Soldatul însă nu are întotdeauna timp să privească florile de pe marginea drumului, căci e în țară dușmană. Este o vejnică problemă de a fi zi și noapte pregătit cât se poate mai bine, pentru a lovi dușmanul acolo unde el se împotrivește. Deaceea, pozițiile sunt îmbunătățite și întărite tot mai mult. Fiecare se organizează cum poate.

Acolo, departe în spatele pozițiilor stă încă un tanc distrus; a început să ruginească.

„Ar fi bun pentru observator“ și nu mult după aceasta a fost zidit.

„Capacul de pe roata camionului sovietic ar putea fi întrebuințat drept clopot de alarmă“. Ideea este pusă la încercare. Exercițiile de alarmă și luptă nu lasă liniștea să pătrundă.

Orice posibilitate, pe care sovieticii ar putea-o plănui pentru o debarcare, este examinată și măsurile de apărare sunt apoi atât de mult exercitate, până ce totul merge strună.

„Numai să vină sovieticii!“, auzi pe ostași spunând: „vor avea parte de o primire pe care nu o vor uita ușor“.

Zidul de apărare român stă aci, alături de unitățile germane, cu picioarele bine înfipte în pământ.

Ei locuesc într'o țară frumoană, interesantă. Multe ar fi de povestit. Partea de Vest a coastei meridionale a Crimeei, „Riviera rusească“, adăpostește toate acele castele și vile ce și odinioară au aparținut fostelor mărimi ale imperiului țarist. Aceste case frumoase sunt zidite pe stâncile ce se ridică drept spre cer, înconjurate de vii și grădini cu pomi fructiferi.

De aci se vede marea minunată, care după cum bate soarele își schimbă mereu culoarea în diferite ore ale zilei.

Bolșevicii n'au reușit să-și câștige dragostea populației civile de aci, care a respirat ușurată atunci când a scăpat de ei și au sosit trupele române și germane.

De sute de ani se produc în această parte de Sud a Crimeei cele mai bune vinuri. Tătarii, care fiind mahomedani, nu beau vin, au cultivat cele mai nobile vițe cu struguri de masă ce rar mai pot fi găsite în vreun colț de lume.

Se găsesc aci minunate mere și pere, migdale și chiar smochine. Nu este de mirare că în această țară binecuvântată se găsesc nenumărate orașe istorice, care au fost întemeiate de greci și romani și bizantini, de genovezi și alte neamuri.

Rusia are in stăpânirea ei aceste ținuturi, în care trăiesc Tătarii dela năvălirea lor în Europa, abia de 150 ani.

Ciobanii tătari au cântece și jocuri care amintesc de România. Și ei au desprins aceste cântece și jocuri dela „ciobanul“ român, care odinioară venea cu turmele sale până în aceste ținuturi. Stânele și țarcurile le clădesc la fel ca și ciobanii români, încât privindu-le, pare că ai în ochi o imagine a Carpaților din Nordul Bucovinei.

Ploile torențiale ce vin dinspre Marea Neagră, au săpat văi adânci în aceste povârnișuri. Din înlățimile munților, nenumărate pârâiașe se îndreaptă spre mare.

Printre aceste stânci se găsesc nenumărate colonii tătărește, care, datorită izolării, s'au menținut curate și neatinse. Cu cât urci pe drumurile în serpentină și te apropii de un sat tărăresc, ai impresia că ai fi pătruns în inima Asiei.

Ca și în Tibet sau Mongolia, casele sunt strâns lipit și zidite de stâncă, de parcă ar fi cuiburi de rândunele. Sunt case construite la fel cum se construesc în Asia de sute de ani. Pietrele de calcar sunt pur și simplu lipite una de alta cu lut. Acoperișul, plan, cu suprafața unei mese, este făcut tot din lut. Cu un vălătuc de piatră netezesc după ploaie acest acoperiș de lut, acoperind astfel crăpăturile pe care le întăresc din nou.

O scară dreaptă duce în camerele de locuit ce sunt înconjurate în partea dinspre Sud cu o terasă.

Sunt case simple, primitive, așa cum le putem găsi în țara de origine a Tătarilor, ori în Orientul îndepărtat.

Sunt ca o cetate construită în munte, una peste alta, pentru a oferi cât mai mult adăpost împotriva furtunilor și vânturilor și pentru a avea spatele apărat de atacul dușmanului, în cazul luptelor.

O femeie tătară vine dela fântână, purtând pe umeri un ulcior de aramă, de o formă cu totul aparte, îmbrăcată într'o rochie lungă, galbenă, cu o năframă roșie, ce-i acopere capul, umerii și fața până sub nas, cu șalvari albaștri ce de departe îți atrag privirile spre pământ.

Femeile nu se lasă fotografiate, ci dispar repede când surprind străinul care vrea să le fotografieze.

La intrarea în sat este o potcovărie, în care potcovarul își exercită meseria în același fel ca și cel de acum 500 de ani.

Nu suntem însă în Asia, ci doar în Crimeea, la Marea Neagră.

Colo un cimitir, un cimitir oriental. Inscripțiile de pe pietrele mormintelor scrise în limba arabă, sunt vopsite fie în roșu, galben sau verde. Cimitirul care se compune din mai multe părți este aproape tot atât de mare ca însuși satul. Este un semn de vechime a coloniei tătărești Lângă cimitir este moscheia. Populația poate acum iarăși să trăiască în credința ei. Pe timpul bolșevicilor acest lucru le era oprit. Se păstrează cu severitate vechile obiceiuri. Vai de femeia care s'ar dărui unui străin. Douăzeci și cinci de lovituri formează prima pedeapsă, căreia apoi îi urmează izgonirea din familie și din sat.

Populațiunea tătărască prin naționalismul ei fanatic a fost întotdeauna un ghimpe în ochii bolșevismului. In toate împrejurările ea a fost oprimată. De aceia este bucuroasă că a putut fi eliberată de acest jug, și în manifestările ei față de soldații germani și români își arată toată recunoștința lor. Soldații români au reparat moscheele din sat și le lasă toată libertatea în practicarea credinței lor. De aceeia tătarii au voit să ia parte efectivă la înfrângerea bolșevicilor și luptă azi în formațiuni proprii alături de aliați.

Frumoasă este țara în care sunt acum ostașii români. Totuși ea nu este patria spre care gândurile lor hoinăresc mereu. Câte o troiță ridicată de soldații români în fiecare sat le aduce aminte de Patria lor.

Când se lasă seara, murmurul neîncetat al mării se îmbină cu sunetele vechilor cântece populare românești, ce răsună din vioara unui camarad român. O horă voioasă aduce zâmbetul pe fața soldaților, iar soldații joacă pe țărmurile Mării Negre peste care de puține zile Primăvara a venit iarăși.

Dr. HEMPELMAN

Aviatorii români pe Stukas își continuă victoriile

Pe aerodrom alarma ține dela 10 jumătate dimineața. Echipagiile așteaptă de o oră în avioane. Oamenii sunt nervoși. Se plictisesc la teren.

— Nu mai vine, domnule, decolarea?.

Soarele de Duminică pare în așteptare și el.

Trebue să fie în ziua aceasta o masă excepțională. Dar bunătățile nu se arată în perspeciva timpului și spațiului. Când nu mai rămâne nici o nădejde, vine și masa personalului navigant. Vestea face circuitul escadrilelor: șase feluri de mâncare. Pentru unii e un semn de zi mare, așa cum în antichitate sacerdoții ghiceau viitorul după măruntaiele animalelor sacrificate. E însă ora 13 jumătate. Abia a apucat să se înfrupte cu poftă numai o escadrilă cap de formație și ordinul de decolare a sosit și el. Nu-i nimic altceva de făcut. Datoria înainte de orice.

Mașinile sburătoare își încep manevrele de decolare și se înalță rând pe rând, luându-și matematic locul în formație. Azi și-au luat sborul 34 echipagii. Sunt norii grei ai unui apropiat potop de foc.

E ora 14, Duminică, 19 Septemvrie 1943.

Obiectiv interesant: îngrămădiri de tancuri și trupe roșii, pe un front de doi kilometri, la Nowo-Mihailowski, în fața capului de pod Kuban.

Aviatorii români de Stukas sunt sus, departe, aleargă mereu însetați de glorie. Repede fug înapoi: istmurile dintre marea Neagră și marea de Azov, Gostagaiewskaia și obiectivul se apropie tot mai mult. Se vede.

Cu entuziastă camaraderie, aviatorii slovaci de vânătoare însoțesc ca îngerii păzitori aripile românești și se simte prin aer grija lor, risipită ca într'un sbor delicat de rândunică în jurul unui cuib sau peste primul avânt al puilor abia înaripați. Indrăzneala românească îi antrenează, îi bucură și sunt deopotrivă, sub culori diferite, frați ai văzduhului eroic.

Antiaeriana inamică face aviatorilor noștri parada obișnuită. Câteva salve de proiectile se sparg în stânga formației și în fața patrulei a treia. Moartea spumegă neputincioasă în jurul avioanelor noastre și norii ușori ai balonașelor de fum alb rămân în urmă. Telegrafistul capului de formație își anunță pilotul din nou:

— A c a. la stânga.

Incercații noștri sburători nu se sinchisesc. Ceva mai mult, în ziua aceasta li se pare că antiaeriana inamică e mai puțin intensă decât altădată.

— Sunt toți? — își întreabă capul de formație mitraliorul, micul însoțitor al pilotului, unul și același cu telegrafistul care semnalează tragerile antiaeriene inamice.

Da... toți...

Dintr'o aruncătură de ochi se identifică obiectivul în prealabil studiat la baza de plecare. Cu câteva mișcări repezi, precise, se pregătesc elementele. Se văd ca niște discuri roșii tragerile artileriei sovietice. Admirabilă sosire, așa dar, chiar în momentul pregătirii atacului terestru de către adversar împotriva liniilor noastre de apărare. Imaginile se succed vertiginos, luminate de bucuria celei mai bune intervenții în picaj. Tragerile de artilerie se sting la apariția neașteptată a aviației noastre. Toate acestea se petrec în câteva clipe.

Se pică pe obiectiv, care dintr'o simplă miniatură devine clar, cât ai clipi din ochi. Dela înălțimea de bombardament ordonată, avionul pică săgeată cu câteva sute de kilometri pe oră până aproape de pământ. Se apasă în acest moment pe declanșator, încărcătura de bombe cade pe obiectiv și mașina sburătoare svâcnește ușurată. Se redresează îndată în clipa următoare la orizontală, după ce făcuse un picaj sub verticală acum din cauza vântului nefavorbail. Ținta a fost lovită în plin. Urmând capul de formație la mică distanță și celelalte avioane Stukas, se proiectează în aer o scară de planuri în picaj, fiecare patrulă depășind-o pe cea din față. Se succed astfel din secundă în secundă 34 de avioane, care străbat barajul antiaerian inamic desconsiderându-l toți piloții având numai grija să și lase încărcătura cu precizie și maximum de efect. In această prăvălire bine dirijată acum fiecare pilot și fiecare mitralior observă cum picajul s'a executat chiar în momentul debușerii la atac a infanteriei sovietice. Pe creasta de deal din fața satului Nowo-Mihailowschi și jur împrejur, pe un front de doi kilometri, toată îngrămădirea de oameni și tancuri inamică, totul s'a transformat în câteva minute într'o singură sdrobitură învăluită de coloane înalte de fum gros, ca o jertfă uriașe adusă cerului, în urlet infernal de motoare și explozii.

In timp ce unul după altul avioanele se redresează din picaj prin scurte evoluții se observă efectele bombelor lansate și se evită barajul antiaerian inamic, răbufnit și mai furios prin bezna pârjolului de pe pământ. Dar balonașele exploziilor de proiectile antiaeriene par acum doar niște misive de felicitări în văzduh, pentru satisfacția sburătorilor noștri.

In formație strânsă sub protecția avioanelor slovace de vânătoare întreaga formație română de Stukas, intactă își ia direcția înapoi spre baza de plecare.

In această zi de Duminică, victoria aripilor românești a fost extraordinară. Intr'adevăr, locotenentul Andrei, capul de formație, privește senin prin parbrizul aparatului său, odată în stânga și apoi în dreapta, mângâindu-și satisfăcut mustața. E semnul cel mai elocvent că s'a făcut treabă bună. Aripă lângă aripă, patrulele privind din sbor bucuria aceasta mută. Piloții se privesc mulțumiți, își fac semnul unei strângeri de mână sau își sărut buricele degetelor, ca o promisiune pentru apropiata îmbrățișare la aterizare.

Telegrafistul capului de formație anunță scurt la bază:

— Toți... Totul bine... Ta. Ti. Ta..

Pâlcul mașinilor sburătoare în drum spre aerodromul propriu, coboară tot mai jos reperele fug odată cu terenul tot mai grăbit și aviatorii români își trăesc satisfacția succesului misiunii în beția aceasta a vitezei.

Comandantul Grupului Stukas român a și primit însă rezultatul misiunii. Telefoanele sbârnăe înainte de sosirea escadrilelor noastre.

— Wir gratulieren!...

— Apreciem la 1.500—2.000 de morți pirederile inamicului din fața liniei noastre.

— Atacul sovietic a încremenit în momentul debușerii chiar pe creasta de deal din fața satului Nowo-Mihailowski...

— Toate tankurile sovietice din fața liniei noastre, distruse...

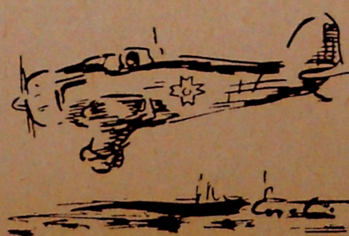
— Felicitări... Mulțumiri... Ne-ați dăruit liniște pentru câteva zile...

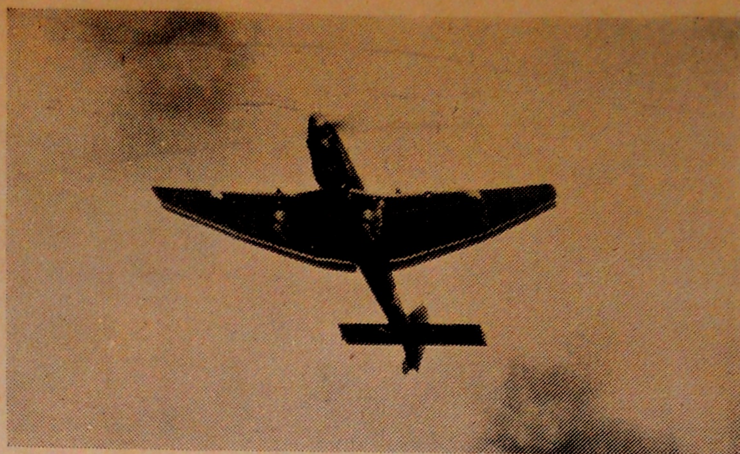
Băeții întorși din misiune se grăbesc și ei să dea amănunte îndată ce au atins din nou solul.

Toată lumea e lămurită. Acești îndrăzneți și mult încercați luptători români ai aerului, încă odată ajung la concluzia verificată la teren:

— Dacă rușii au succes ca astăzi pe tot frontul, ne-au lămurit asupra victoriilor trâmbițate de ei în ultimul timp.

Lt. rez. TIPĂRESCU P.

Ieșit din picaj, un Stukas românesc urcă vertiginos în văzduh

Lagărul de prizonieri dela Feldioara

Cum intri în satul Feldioara pe drumul întortochiat și pietros apare o poartă impunătoare toată îmbrăcată în verdele crengilor de brazi, străjuită de un corp de gardă. Privind dincolo spre aleele pietruite, umbrite de fragii și brazii care înconjoară un lac peste care sălcii plângătoare își leagănă crengile turburate de vântul toamnei, înfiorând bărcile încremenite la maluri, ai crede că acolo începe un parc imens, tainic și ademenitor. In realitate însă colțul acesta adăpostește un lagăr de prizonieri, cu barăci spațioase, cu ateliere practice de lucru în care inimi calde au amenajat tot ce se poate pentru sufletul aproapelui, chiar când acesta a ridicat piatra ca să te lovească în obraz. Cele câteva mii de prizonieri ruși duc aici o vieață bună de cazarmă, poate mai ușoară în multe privinți, cu hrană și rații acordate unui ostaș român.

O mână de ofițeri români, în frunte cu d-l colonel Comandantul Lagărului îngrijește părintește de soarta acestor naufragiați pe meleagurile noastre.

Ii vezi pe toți semințiile felurite, strânse din toate vânturile Rusiei și ale Asiei, Ucrainieni, Usbeci, Cruzini, Caucazieni și Tătari îmbrăcați curat în uniforme cenușii, cu bocanci noi în picioare, cu lingerie albă, veseli, muncind cu plăcere în ceasurile de lucru deoarece ceea ce fac este numai pentru ei, fiecare întrebuințat în meseria lui. Unii în atelierele de croitorie, cismărie, fierărie și tâmplărie, alții la fabrica de cărămidă Bohn, unde se câștigă de persoană 2.500—3.000 lei pe săptămână, mulți din ei — colhoznici în U. R. S. S — răspândiți în jurul Feldioarei la agricultori care-i îngrijesc ca pe oricare membru al familiei lor, cu aceleași drepturi de muncitor agricol, cu aceeași hrană bună și îndestulătoare.

In ceasurile libere, băncile parcului din lagăr gem de grupuri pe prizonieri. Se fumează, se trece timpul în glume, unii spintecă apa lacului cu bărcile, alții au format un mic cor, toți așteaptă însă ora mesei, cazanul de sub capacul căruia aburii răspândesc mirosul plăcut al mâncării.

Bucătarul, un ucrainean mărunțel, învârte în fundul cazanului cu mare pricepere lingura adâncă și largă cât o pălărie vârfuită de ciorbă cu cartofi, fasole ori varză în mijlocul căreia întotdeauna tronează o halcă de carne. Porțiile sunt la fel. Uneori prea mari. Uzbecul Tazbai Haldebai, un copilandru de 16 ani, originar din Turkestan, n'a reusit încă să ducă la bun sfârșit porția lui de mâncare.

— Mănâncă tot, Tasbai...

Uzbecul leagă binișor limba noastră. Dealtfel ca toți prizonierii de aici. Râsul a ascuns în pomeții obrazului ochii lui mici cât doi sâmburi de măslină.

— Nu pot... Este prea mult...

Il întreb cum a ajuns aici.

— Eu fost elev la Turkestan... Profesorii spus mergem escursie... Mințit... Noi toți fost duși front...

— Ei dar cum te simți aici?

Sar cu vorba alții:

— Noi foarte bine simțim... Ingrășat aici... Avem de toate....

Ii privesc în plinul obrazului. Rumeni, refăcuți și redați societății își mărturisesc mulțumirea. Amintirile lor despre vieața frântă din Rusia roșie sunt ca niște visuri urîte.

Iată-l pe caucazianul Iusopof, fierar din Tiflis, conducătorul atelierului de fierărie din lagăr, pe ucraineanul Tcacenco Ivan tâmplar, amândoi fericiți ca și toți camarazii lor salvați din iadul bolsevic, sunt toți ieșiți numai acum din baie și peste figurile lor abrutizate de un regim crud care a ucis în tot tineretul rus sufletul și credința, se fixează par'că alte trăsături, mai firești mai omenești.

Cei care lucrează în sat încep să rodească alți muguri, răsăriți în climatul sănătos al satului românesc.

Vieața de libertate și de stăpân a gospodarului nostru rezultatele bogate ale muncii lui, familia și pământul lui, au deschis în toți dorul de o nouă vieață, de o nouă lume, de o nouă rânduire a rosturilor lor, acolo, în satul ori în orașul din care au fost trimiși la măcel, rânduire pe care să-și întemeieze viitorul așa cum există la toate popoarele civilizate.

Dar mai presus de toate a răbufnit în adâncul conștiinței lor scânteia credinței. In cei mai bătrâni a fost ca o ruptură puternică care i-a ridicat dintr'o dată la limanul adevărului și al mântuirii. In cei mai tineri luminile s'au aprins târziori: vânturile pierzărei suflau în ființa lor, dar totuși întoarcerea la drumul drept s'a făuct. Au vroit toți să-și aibă locașul sfânt, simbolul întoarcerii la Evanghelia lui Cristos, în chiar mijlocul lagărului. Și gândul li s'a împlinit.

Domnul colonel, comandantul lagărului, a pornit, cu concursul I. P. S. S. Mitropolitul Nicolae al Ardealului, într'o perfectă colaborare cu prefectul județului Brașov, cu toate autoritățile, sprijiniți larg de Reuniunea Femeilor Ortodoxe din Feldioara, să ridice o capelă locaș de reculegere pentru sufletele prizonierilor ruși îndreptați în ceasul al doisprezecelea către Dumnezeu.

Semnificația înălțării capelei din lagărul de prizonieri dela Feldioara este adâncă. Am luptat întotdeauna înverșunați și ne-am apărat pământul cu dârzenie, dar am întins dușmanilor învinși mâna de frate. Este ceea ce se întâmplă în ceasul de față la Feldioara. Este ceea ce a făcut I. P. S. S. Mitropoiltul Nicolae al Ardealului la sfințirea capelei din ziua de 3 Octomvrie 1943, când a coborât în mijlocul prizonierilor să-i binecuvânteze, să le împartă daruri și să-i mângâie creștinește.

LEONTIN BRUDAȘCU

Aruncători de flăcări, români, curăță șanțurile unei poziții cucerite

Plot. t. r. Florescu Z. Nicolae

Vine războiul. Pe Nicu Florescu îl găsim acum student la Politehnica din București și absolvent al Școlii de Ofițeri de Rezervă de Cavalerie din Sibiu, cu gradul de elev sergent T. R.

Nu vrea să rămână pentru a-și continua studiile. Arde de dorință să ia parte la luptă pentru desrobirea Basarabiei și Bucovinei de Nord, provinciile noastre curate, subjugate de cotropitorii bolșevici.

S'a dus la regimentul său, la escadronul de specialități.

La declararea războiului din noaptea de 21/22 Iunie 1941 ia parte la atacul dela Siret și pătrunde pe teritoriul Bucovinei la Gorbăuți și Tereblecea. Printr'o înaintare vijelioasă cu unitatea sa, trece la 5 Iulie de Cernăuți și ajunge la Hotin. Cu același iureș năvalnic trece Nistrul luând parte la luptele sângeroase pentru forțarea liniei fortificate Stalin și pătrunde în câmpia Transnistriei, îndreptându-se către Krivoie Oziero.

Ajunge în urmărirea inamicului la Marea de Azov și intră în Crimeea. Aici ia parte la atacul poziției acoperită de cunoscutul șanț anticar dela Dal Kaminschi (cota 50,6).

In iarna din 1941 ia parte la luptele dela Feudosia, Ijumovka, Kektelul și Sudak. Avansat la gradul de elev plotonier T. R., pentru merite evidențiate în lupte este trimis la examenul de sublocotenent de rezervă, ținut la Simferopol în ziua de 13 Aprilie 1942, unde reușește în mod strălucit.

La 23 Aprilie 1942 i se încredințează comanda plotonului 2 mitraliere din escadronul armament greu al regimentului.

Ia parte cu plotonul său la paza coastei în Crimeea și la acțiunile de stârpirea partizanilor din spate, unde se distinge prin bravura și curajul său și mai mult prin ascendentul moral de îmbărbătare asupra soldaților săi, fiindu-le pildă vie prin fapte de arme îndrăsnețe.

Este decorat cu medalia „Bărbăție și Credință" clasa III a și „Crucea Serviciului Credincios" clasa III-a pentru îndrăsnețe fapte de arme.

Scrie acasă rugând pe părinții săi să nu aibe grijă de el, că prin forța armelor lui știe să se păzească de vrăjmaș, oriunde îi va ajunge sau întâlni îi va zdrobi.

Si părinții și Roșiorenii erau mândri de el. In ziua de 14 Decemvrie 1942, la Dorganoff, primește misiunea de a însoți cu plotonul său de mitraliere atacul unor unități din regimentul lui.

Pornește la atac în fruntea plotonului său îmbărbătându-și ca și altădată oamenii săi cu bravură contra focului inamic ce se revarsă asupra lor. Pătrunde printr'o înaintare fără șovăire în dispozitivul inamic. Unitățile de atac sunt bine susținute cu foc de plotonul de mitraliere al Plot. T. R. Florescu Z. Niculaie și reușesc să disloce apărarea inamică. Plotonierul T. R. Florescu Z. Niculaie, prin focul viu susținut de mitralierele sale, reușește să pună stăpânire pe un punct important din poziția inamică, de unde putea să se sprijine mai eficace înaintarea unităților de atac.

Atacul reușește. Un glonte lovește mortal pe Plot. T. R. Florescu Z. Niculaie, pecetluind cu sângele său cald terenul cucerit.

A fost propus de regimentul său spre a fi avansat post moterm la gradul de sublocotenent pentru faptele sale de arme strălucite.

Astăzi doarme somnul de veci la Cotelnicov, ca semn de vitejie românească dusă departe în Răsărit.

Roșiorenii lui dragi nu l-au uitat! El va trăi veșnic în amintirea lor într'un chip de bronz, ridicat de ei în cimitirul eroilor din Roșiorii de Vede.

Cpt MAILAT ION

Ruga de ostaș

Inimă de piatră,
Fă hotar la vatră,
Cremene să scapere
Glia să ne apere.

Oasele-mi amnar
Să scapere jar,
Ca s'aprindă iască
Lifta muscălească.

Inimă 'mpietrită,
De glonț hăcuită!
Ingroapă 'n imaș
Dorul de ostaș.

Să crească în soare
O cruce de floare,
Ca s'o preamărească
Doina românească...

SEB. POPOVICI

PE EI, FRAȚILOR, OLTENEȘTE!..

Mă apucase noaptea pe poziție la un regiment de infanterie în Cuban. Tot mergând după un fir de telefon, pe brânci și în salturi scurte, m'am pomenit într'o groapă adâncă cu parapet întărit și cu șanțuri pentru trupă în zig-zag, prin iarbă până'n brâu și pe sub crengile unui lăstăriș.

Bătea și artileria și brandt-urile, iar către flancul stâng se pornise o răpăială de arme automate de îți țiuiau urechile.

Pic în groapă peste vreo cinci pușcași și un sergent major. Strânși pachet, șold lângă șold, împinseseră până la gura crenelului o mitralieră pântecoasă. Așteptau vânatul pe care îl bănuiau că o să apară odată cu răsăritul lunii.

Când m'am prăvălit peste ei în groapă, s'au întors toți râzând spre mine

— „Ce mă vericule?

— „Unde sunt? Ii întreb cu sufletul la gură de fugă și de atâtea culcări.

— „Unde să fii!... în sectorul companiei 6 a Stai liniștit și nu te mai răsuci, că te găureste vreun glonț, de ai să chiui toată noaptea.

Unul mic rotofei și crăcănat suduia printre dinți și își ștergea cu podul palmei fruntea de sudoare și mustățile de colb. Cu mâna stângă îndrepta în linie cartușele din banda lungă și încolăcită ca un șarpe. Nu îi ședea bine casca pe cap. De o așeza cum trebuie și se mișca, îi cădea când pe ceafă când pe ochi. Soldații râdeau pe înfundate, își făceau cu ochiul și își dau coate!

— „Tu nu vezi mă Mărine, că e largă cât ciubărul și tu ești strâmb la cap ca o femeie?!

— „Ține-ți gura! Parcă aud la noapte când plecăm în incursiune, că ai să te plângi de afurisita de burtă!

Soldații râd. Râd și eu. Soldatul „cu durerea" s'a întors către mine înciudat.

Un avion a aruncat peste poziție o parașută luminoasă care arde de vreo cinci minute ca un soare cădelnițat. Se văd bine rețelele de sârmă, bălțile Cubanului, păpurișul și apoi satul de dincolo de ape, de unde tot trage artileria rusească.

Avionul nu se aude. S'o fi pierdut printre stelele semănate de cu seară pe cer

De ruși ne desparte doar o fâșie de țarină de vreo 200 metri. Tranșeele lor, pe care nu le pierdem o clipă din ochi, se apropie într'un loc de rețele, ca apoi să se piardă sub o mâncătură de deal pe sub care mână la vale apele Cubanului.

Liniște! In ceasul acesta frontul îți face impresia unei tabere peste care gornistul a sunat stingerea. Focuri de arme izolate tot mai rare Doar spre Calinofca bate mereu tunul greu. Acolo așa bate de câteva zile, de câte ori cade amurgul: hau! hau!...

Lângă mine a venit sergentul major al grupei. E un român înalt, cu mustață brunet și cu ochii iuți și sfredelitori Stăm de vorbă în fundul gropii și fumăm țigări „Eckstein". I-am spus ce vânt mă aduce și că am să-mi petrec noaptea cu ei Se bucură mult! Soldații au și început să mă iscodească, ce mai stiu de prin țară. Unul mă întreabă dacă am luat ceva în gură. Altul că se aude că o să-i schimbe de pe poziție. Și așa vorbim până târziu.

Aflai că sergentul major abia de curând a fost avansat în acest grad și decorat cu „Virtutea Militară" de aur cl. I-a și „Crucea de fier", în urma celor aproape treizeci de atacuri la care a luat parte, ieșind totdeauna cu grupa sau cu plotonul victorios din luptă. Ultima bravură a fost la atacul de acum o săptămână, când a distrus singur patru cazemate.

Il cheamă Vladislav Gheorghe și e din comuna Scoarța, jud. Gorj. E căsătorit, are o luminiță de copilă și o femeie de nădejde care-i numai inimă și gospodărie.

— „Cât despre ea, încheie vorba sergentul major Vladislav — poate să țină războiul și zece ani de acum încolo Nici capul nu mă doare! Știu că acasă totul merge ca pe roate, așa cum aș fi eu N'am să-i bag nici o vină, din partea asta îi seamănă leit soacră-mii Si aia era un piper de femeie, de nu putea sta locului cât ți-ai răsuci o țigară!

Mă simt atât de bine lângă sufletul lor ca o pâine aburindă și lângă chipurile încondeiate de noroi și sudoare, dar luminate ca de arhangheli. Parcă n'ași mai pleca, parcă aș sta mereu cu sergentul major Vladislav și cu ceilalți ce și-au adus genunchii la gură și stau ca dulăii, gata să se repeadă la primul sâsâit prin știrbitura dinților pândarului de lângă rețele.

O lumină a spart cerul ca o nălucire și apoi s'a destrămat în stele, care picau una câte una pe poziție. Incepuseră să tragă cu rachete.

Luna săruta oboseala și sbuciumul tranșeelor. Era mare cât un coviltir ostășesc și urca încet cerul ca pe niște trepte de vis.

Noaptea părea o floare uriașă.

Din fața noastră și din toate părțile au început să răbufnească brandt-urile. Artileria sgâlțâie pământul. Suerul gloanțelor trasoare brodau cu arnici roșu pozițiile.

Rușii încercau să se apropie de pozițiile românești Ii putea-i distinge bine sub lumina rachetelor și a lunii cum se târau ca năpârcile spre rețele.

Ai noștri erau gata, fără să tragă nici un foc. Ii lăsau să se apropie cât mai mult și cât mai mulți, ca vânătoarea să fie plină de rod.

Aud o comandă scurtă și puternică: „Pe ei fraților, oltenește!".

Mitraliera noastră a început să țăcăne, după aceia alta și alta și alta... O pânză de foc, o pânză de moarte, s'a abătut peste plotoanele sovietice, împinse până sub rețele. Loviți în plin de gloanțe și obuze sburau jumătăți de trupuri prin aer ca nimic, picioare cu cisme cu tot, capete pe care încă le strângeau pe sub bărbie cureaua căștii. Multe stârvuri rămăseseră agățate între sârme. Așa i-a primit dimineața, cu fețele către pozițiile românești, holbați și vineți de spaimă.

După o jumătate de oră de iureș românesc atacul rușilor a încetat. Sergentul major Vladislav îmi vorbește:

— „In fiecare seară încearcă, în fiecare seară sunt respinși. Mor cu miile! Toată poziția pare o împărăție a stârvurilor, în afară de ceilalți pe care îi prohodesc valurile Cubanului. Impuscând mereu la ei. Parcă îi puiază dracul!".

Răsăritul m'a prins pe dealul Sadowoy-ului.

Duceam cu mine chipul olteanului Vladislav Gheorghe sergentul major dela a 6-a și soarele care începuse să ardă ca un rug viu, aprins.

Serg. t. r HODOS ION

Glume

Spovedania țiganului

Odată un țigan mergând la popa să se spovedească, acesta l-a întrebat:

— Știi tu câți Dumnezei sunt?

— Sigur că știu, sărut mâna părințele, răspunse țiganul, umflându-se'n pene!

— Ei, ia spune-mi și mie, dacă știi.

— Apăi, sunt 100, sărut dreapta taică părinte!

— Ieși afară, și să nu-mi mai calci pragul casei până când nu vei stii câți Dumnezei sunt.

Țiganul Danciu — căci așa-i era numele, — tare supărat se'ntorcea spre coliba lui, când întâlnește pe prietenul său Damu.

— De ce ești trist, Danciule? zise acesta din urmă.

— Apăi, cum să nu fiu supărat, că uite ce mi s'a întâmplat. Și-i povesti pățania cu popa. Iar la sfârșit îl întreabă:

— Dar tu poți să-mi spui câți Dumnezei sunt?

— Numai unul este!, zise Damu.

— Văleu mamă! Noa, ia dute tu la popa numai cu un Dumnezeu, să vezi ce ai să pățești, că eu i-am dus 100 și tot nu i-au fost destui!..

T. S.

Peruca chelului

Intr'o mare frizerie dintr'un oraș din apus, un client ceru să i se dea un preparat pentru creșterea părului. Patronul îi arată prevenitor două flacoane diferite, dar îl sfătui să cumpere un al treilea, mult mai scump, însă care conținea „un medicament minunat"

— Cam scump, observă clientul. Dar, măcar garantați de efectul acestui preparat?

— Cum de nu! Aveți chiar în fața d-voastră o strălucită dovadă, răspunse frizerul, și patronul își arătă bogatu-i păr frezat. Numai cu acest preparat îmi spăl eu capul..

Și pentru a-l convinge definitiv pe client adăogă:

— Iar înainte, iată ce aspect avea capul meu!

...Și își scoase peruca sub care strălucea o chelie totală.

Epistoliile fruntașului Neață

Putinei Judetu Tellorman pân Gara Salcia

Dragă Neață după cum văd matale te simți bine în București și nici nai dăgând să mai vii la Marițica săți petreci ultimele zile din conced. Să știi că io sunt foc dă supărată întâi și întâi fincă mi se făcu dor dă fruntașu meu și pormă fincă veni fata moașii aia dă a fost fo 2(oi) ani la București dă zicea că are slujbă și când colo ea spăla vasele la un birt și mi spuse fata moașii așa Vai de mine Coană Marițico cum îți lași matale omu așa teleleu pân București că mneatlu cum e tras ca pân inel și are ochii ca măslinele dă negri te pomenești că se încurcă cu vreo artistă dă-a dă pă lângă gară și gata e buclucul. Și dăcând mă puse pă gânduri fata moașii somnu îmi pieri și numa la asta mă gândesc. Daia io zic că ar fi bine să te pui mata în tren și să te 'ntorci la Putinei că vezi una e să te știu pă front și alta e să mi te 'nchipui că trag artistele dă mneata ca dintr-un artar dă prui. Ce zici Mata îmi faci plăcerea asta ori vrei să mă pârpălesc așa cum să pârpălește pâinea subt țest? Ai?

A matale soțioară și al matale flăcău

Marițica și Neață cel mic

GHICITORI

Varză 'n cojoc
Iernează gol foc.

(Porumbul).

Mai mic decât oul
Și mai tare decât boul.

(Melcul).

Strigături

Dumnezeu să te ferească
De dragostea femeească
Te usucă ca p'o iască
Te dă în boală câinească

Frunză verde trei bujori
După Paști, în sărbători
Când e câmpul plin de flori,
Pusei gândul să mă 'nsor
Toate fetele mă vor.

Pe cărarea mândrei mele,
Semănat-am viorele.
Răsărit-au dor și jele;
Semănat-am busuioc
Răsărit-au dor și foc

Mân'o, măi, că n'are boi,
Numai ochii amândoi;
Mân'o măi, că n'are vaci,
Numai ochii ei cei dragi.
Nu căta la bogătate
Ci la sprincene 'nbinate.

Mândra 'naltă și voinică
Doarme lângă mămăligă:
Mămăliga corcăie,
Ea doarme și horcăie;
Mămăliga fierbe 'n oală
Ea cu somnul se omoară
Când îi pomenesc de furcă
Iși ia țolul și se culcă
Și se învelește cu sacul
Și doarme pân'o ia dracul

Neață camuflat

Unde s'a camuflat Neață?

Pățaniile fruntașului Neață

de Neagu Rădulescu

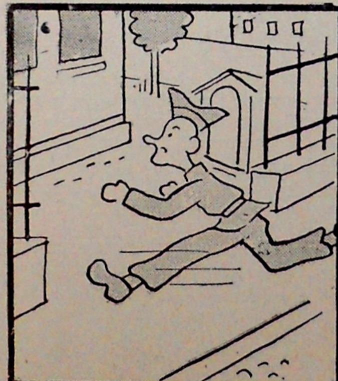
— Și acum vom transmite o scenetă cu soldatul Neață.

Neață: Cum? Cu mine? Cine îndrăsnește să mă imite?

— Domn' sergent, spune-mi repede, unde e societatea de radio.

— Colo, pe strada Berthelot.

— Oleoooooo, cine o îndrăsni să se dea drept Neață, de înșeală lumea!

— Marițico! Marițico! Mă auzi? Asta sunt eu de adevărat! Ăla dinainte nu era Neață!

Faptele săptămânii

DIN ŢARĂ

DOMNUL MAREŞAL ANTONESU a inspectat în zilele de 7, 8, 9 şi 11 Octomvrie 1943, diferite autorităţi, aşezăminte şi întreprinderi din judeţele Vlaşca, Teleorman, Romanaţi şi Făgăraş constatând că atât populaţia cât şi autorităţile depun o muncă intensă, cu toate greutăţile războiului.

DOMNUL MAREŞAL ANTONESCU, a hotărît să se aducă mulţumiri publice d-lui general Ion Răşcanu, primarul Capitalei, deoarece a isbutit să recolteze din grădinile de zarzavat ce s'au făcut pe terenurile libere din Bucureşti 771.000 vagoane de produse leguminoase, înfrângând în acest timp specula.

LA PROPUNEREA Marelui Stat Major, Domnul Mareşal Antonescu a dispus citarea pe Naţiune a locuitorului Neagu Mihalache, care în noaptea de 15/16 Septemvrie observând un avion inamic aruncând o mină în regiunea Daltus, în dreptul comunei Giurgeni, a adus cazul la cunoştinţa postului de jandarmi, oprindu-se navigaţ a până când mina a fost descoperită şi distrusă.

CONSILIUL DE PATRONAJ al Operelor Sociale pregăteşte în şcoalele sale de misionare dela Braşov şi Bucureşti, elementele care să se consacre acţiunii de ridicare morală a lumii noastre dela sate, prin credinţa în Dumnezeu şi dragostea de biserică.

In scopul acesta cheamă tineretul femenin să se înroleze într'una din acele româneşti cruciade de înălţarea neamului nostru.

TÂNĂRUL Nicolae Tomescu, de 22 ani, din comuna Viziru, judeţul Brăila, găsind o tabacheră în sat şi vroind să o deschidă s'a produs o explozie, care i-a rupt mâna stângă din cot şi l-a rănit pe faţă şi pe corp.

MINISTERUL DE FINANŢE face cunoscut că biletele de hârtie de 100 lei continuă să aibă valoare până la 31 Decemvrie 1943. După această dată, ele nu mai pot fi întrebuinţate decât la plata impozitelor.

GENERALUL ERACLIE NICOLEANU, fost prefect al Poliţiei Capitalei, a încetat din vieaţă.

ÎN JUDEŢUL ARGEŞ s'a inaugurat Duminica trecută comuna Antoneşti, care a fost clădită din nou în locul satului distrus anul trecut de inundaţia râului Argeş. S'au construit până acum 17 locuinţe şi palatul administrativ (cuprinzând primăria, postul de jandarmi, etc.), precum şi un dispensar comunal.

Se poate spune că în timp ce ostaşii se luptă pe front pentru apărarea Patriei, înăuntrul ţării se munceşte cu multă râvnă pentru ridicarea ei.

DUMINICĂ 24 Octomvrie încep la Craiova marile serbări organizate în cadrul „Săptămânii Olteniei".

Ascultaţi la radio între orele 12,50—13,50 „Ora Ostaşului" (Lunea, Miercurea şi Sâmbăta) şi Ora Ostăşească, româno-germană" (Vinerea).

DE PESTE HOTARE

ZIARUL AMERICAN „New York Times" publică o telegramă a corespondentului său din China, prin care arată că în urma retragerii sovietelor din Asia Centrală, şi anume din Turkestan, s'au găsit acolo numeroase camere de tortură unde sovieticii schingiuiau pe duşmanii comunismului.

În INDIA populaţia moare de foame. Un ziarist englez ce se găseşte în India, face un apel în ziarul „Daily Expres", ce apare la Londra, scriind printre altele: *„Grăbiţi-vă, căci altfel mor milioane"*. Se poate închipui în ce stare de mizerie se găsesc indienii din regiunea Calcutei, când acest lucru îl mărturiseşte un englez.

DUPĂ CE A TRĂDAT Italia şi pe italieni, punându-şi patria la dispoziţia duşmanilor săi, Mareşalul Badoglio, a declarat război Germaniei, punând astfel vârf faptele sale.

DELA 1 AUGUST la 15 Octomvrie adică în 10 săptămâni, au fost scufundate de forţele navale şi aeriene germane 140 de vase cu 785.000 tone iar alte 24 vase cu 1.370.000 de tone, au fost mai mult sau mai puţin avariate.

D. JOSEPH GOREW, fost ministru american în Japonia, într'o scrisoare trimisă unor sudenţi americani, scrie printre altele: „Nu trebue să uităm că japonezii sunt luptători fanatici, care vor rezista până la ultima tranşee. Mi-e teamă că avem în faţa noastră de îndeplinit o carieră care va dura mult timp şi va fi în acelaşi timp grea".

ÎNSULELE FILIPINE au devenit independente în ziua de 14 Octomvrie, după ce 40 de ani fuseseră sub stăpânirea Statelor-Unite, din care le-a eliberat armatele japoneze.

Totodată s'a încheiat şi o înţelegere prin care Filipinele vor ajuta Japonia în luptă.

CU ÎNCEPERE DELA 13 OCTOMVRIE, toţi soldaţii care au luptat pe frontul din răsărit, în Italia, Grecia, Serbia, Croaţia şi Norvegia, şi care se înapoiază în patrie ca răniţi sau ca prizonieri, vor primi la intrarea în Germania, ca dar din partea Fuehrerului, un pachet cu alimente sau o cartelă şi un plic cu bani pentru alimente.

ÎN ZIUA DE 12 OCTOMVRIE, Ducele a primit pe Mareşalul Rommel, comandantul trupelor germane din Italia, cu care a discutat diferite chestiuni militare.

CĂPITANUL GERMAN NOVOTORY este primul aviator din lume care a doborît 250 avioane duşmane.

DELA 1 LA 15 OCTOMVRIE, americanii au pierdut 441 bombardiere deasupra Reichului German.

DIN NUMĂRUL FEMEILOR INDIENE, ce s'au prezentat pentru a lupta în armata de eliberarea Indiei s'a alcătuit o divizie.

FUEHRERUL ADOLF HITLER a primit pe şefii militari germani, cu care a discutat situaţia politică şi militară.

DESPRE FELUL cum sunt priviţi italienii de către englezi, ziarul „Sunday Expres" scrie printre altele.

„Nu trebue să uităm că italienii care sunt azi aliaţii notşri, mai ieri erau duşmani urâţi şi perfizi. Abia cu înfrângerea lor au devenit aliaţii noştri. Acum trebue să sufere şi să treacă prin cazne ca robii".

CONFERINŢA dintre miniştrii de externe ai Angliei, Statelor Unite şi Rusiei Sovietice, s'a deschis Marţi la Moscova. După felul cum scrie ziarul sovietic se pare că pe primul plan va fi problema cererei celui de al doilea front, cerut cu disperare de către bolşevici.

CĂPITANUL MARIETTI, comandantul submarinului italian „Murena" şi comanantul Gigals, comandantul distrugătorului italian „Impenzinoso", după ce şi-au debarcat ostaşii de pe vasele lor, s'au scufundat cu vasele lor spre a nu le preda anglo-americanilor.

Este cel mai frumos sacrificiu adus patriei italiene.

Evenimente din războiu

Frontul antibolşevic din răsărit.

In prezent există două focare ale ofensivei sovietice: în regiunea Kiew şi între Marele cot al Niprului şi Marea de Azov. In ambele puncte sovieticii continuă atacurile cu aceeaşi violenţă, după tactica „tăvălugului", împingând în bloc divizii de infanterie, încadrate de forţe blindate. In timp ce au reuşit să câştige teren, însă cu grele pierderi de oameni şi material, ei n'au fost în stare să facă o străpungere operativă a frontului. Evacuarea oraşului Zaporoje nu a decis nicidecum rezultatul final al bătăliei, care durează de trei săptămâni între Niprul inferior şi Crimea.

Zaporoje era numai unul din capetele de pod germane dela Est de Nipru, care fusese stabilit mai la Nord pentru a acoperi flancul stâng german. De fapt Zaporoje era situat la o distanţă considerabilă de linia principală de apărare, de-a-lungul râului şi fusese destinat să sfarme primele atacuri ale ofensivei sovietice. Acest scop a fost în mare măsură atins în cursul ultimelor trei săptămâni. Acum trupele germane sunt separate de ruşi prin valea fluviului, care este extrem de adânc la Zaporoje. Poziţiile fortificate pregătite din vreme pe malul vestic al fluviului aşteaptă acum noi atacuri sovietice.

La Sud de Zaporoje, în înaintarea în stepa Nogai, la vest de Heidelberg şi de ambele părţi ale oraşului Melitopol, sovieticii nu au reuşit să străpungă, frontul, ci au trebuit să se mulţumească cu mici pătrunderi locale în liniile germane. Săgeţile sovietice care şi-au făcut încet drum spre centrul oraşului Melitopol au fost supuse unor puternice contra-atacuri germane. Lupte înverşunate continuă în acest sector.

Şi în regiunea Kiew soldaţii germani au rămas credincioşi vechiului principiu militar că „atacul este cea mai bună apărare". Sovieticii care atacă din când în când, pornind dela capetele lor de pod din nordul şi sud-estul oraşului, au fost respinşi prin contra atacuri sau opriţi. Pe întregul sector dela Kiew, presiunea sovietică rămâne tot atât de tare ca şi până acum. Noi lupte la fel de crâncene cu cele din ultimele două zile sunt aşteptate şi pe viitor.

In alte puncte ale frontului de pe Nipru, germanii au reuşit să nimicească mai multe fortificaţii sovietice de pe malul apusean al fluviului.

Presiunea împotriva importantului cap de pod sovietic dela gura Pripetului a fost de asemenea mărită.

Situaţia la Gomel a rămas neschimbată în linii generale. Deşi Gomelul a devenit un punct înaintat în spre Est al liniei principale de apărare, ca un rezultat al mişcărilor germane de desprindere, sovieticii nu au reuşit încă să ocupe oraşul.

De-a-lungul auto-stradei Minsk-Smolensk, la Est de Orşa, — noile încercări sovietice de străpungere a frontului au fost zădărnicite cu pierderi grele. Activitatea de luptă din regiunea Nevel continuă cu intensitate sporită.

De 6 zile au început ploile, care pot avea până la urmă o influenţă mare în desfăşurarea bătăliei. Vremea rea împiedecă în mare parte şi intervenţia aviaţiilor în ambele tabere.

Luptele din Italia

Dela începutul campaniei din Italia, Inaltul Comandament german şi-a urmărit în mod dârz planul de a forţa pe anglo-americani să desfăşoare toate forţele. Evenimentele din ultimele două zile au arătat limpede realizarea acestei intenţii.

In comunicatul din 18 Octomvrie s'a arătat că „forţe superioare inamice în cursul ultimelor două zile atacă poziţii germane avansate". Aceste poziţii avansate sunt apărate numai de unităţi mici.

Aceasta înseamnă că principalele forţe germane nu sunt puse în luptă, în timp ce generalul Alexander, fără să ştie când şi unde va da bătălia contra acestor forţe germane, a trebuit să-şi angajeze grosul forţelor în lupta împotriva poziţiilor germane avansate, apărate numai de ariergărzi. Bineînţeles că aceste ariergărzi sunt puternice, întru cât au de îndeplinit un dublu rol: să atragă în luptă grosul forţelor aliate şi să provoace cât mai multe pierderi în oameni şi material.

Lupta pentru stăpânirea poziţiilor avansate germane este încă în toi. Unităţile germane apără aceste poziţii cu îndârjire.

Războiul japono-chinez

Trupele chineze care se găsesc în provincia Yunan, dela începutul acestui an, în total 30.000 oameni, se văd în ajunul nimicirii. Aceste trupe sunt compuse în parte din soldaţi regulaţi şi parte din trupe de guerilă. Misiunea lor a fost ca împreună cu alte trupe aliate să caute să redeschidă şoseaua birmană. Ştirile primite din Yunan arată că trupele japoneze au înaintat în patru grupuri, încercuind aproape complet trupele chineze.

C. 66.275 — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ — BUCUREŞTI.